

De vegetarische leeuw

De leeuw merkte dat hij steeds vaker gemeden werd door andere dieren bij de drinkplaats. Voorheen maakte hij zo nu en dan een praatje met een zebra, struisvogel of waterbuffel, maar de laatste tijd gingen die er gelijk vandoor zodra ze hem zagen naderen. Angst kon het niet zijn; ze wisten immers dat hij zich nooit aan hen zou vergrijpen. Zijn voorkeur ging uit naar jonge springbokken, malse impala's of iets dergelijks. Maar nooit in het wilde weg, alleen als hij grote trek had. Gezellig was het niet, zo in z'n eentje bij de drinkplaats, dus toen er een olifant aan kwam slenteren, besloot hij het onderwerp maar eens aan te snijden.

'Zeg, Ollie', gromde hij, 'heb ik iets misdaan of zo, dat iedereen mij links laat liggen? Ik heb geen besmettelijke ziekte!'

De olifant verschoot van kleur. Hij roddelde liever niet over de andere stamgasten, maar had medelijden met de leeuw.

‘Tja’, stotterde hij, ‘ik vind het rot om te moeten zeggen, maar men waardeert het niet dat je vlees eet. Persoonlijk heb ik er niet zoveel moeite mee, maar het is natuurlijk niet meer van deze tijd om vlees te eten. Daar kom je tegenwoordig gewoon niet meer mee weg.’

De leeuw fronste zijn borstelige wenkbrauwen. ‘Wat moet ik anders eten?’ vroeg hij zich hardop af.

‘Er zijn tegenwoordig hele goede plantaardige alternatieven’, verzekerde de olifant hem. ‘Kijk naar mij, ik ben er ook groot mee geworden.’

Omdat de leeuw nu eenmaal een gezelligheidsdier was, besloot hij zijn gedrag aan te passen. Hij plukte wat besjes, verzamelde bladeren en nam ze mee naar zijn leeuwenhol. Een groepje jonge leeuwinnen gierde het uit.

‘Je weet toch dat wij vleeseters zijn!’ riepen ze naar de leeuw.

Die sprak hen vervolgens bestraffend toe en herhaalde de woorden van de olifant: dat het niet meer van deze tijd is om vlees te eten. ‘Je hoort er gewoon niet meer bij als je dat nog doet. Het is beslist niet hip’ voegde hij eraan toe om de jonge meiden te overtuigen.

De weken erop at hij zich een ongeluk aan gras, bladeren en bessen. Hij had zelfs zijn tanden al eens gezet in sprinkhanen en duizendpoten, hoewel hij die eigenlijk al te dierlijk vond. Zijn maag brulde nog harder dan hijzelf, maar hij voelde zich mentaal sterk. De leeuw was inmiddels weer helemaal gerehabiliteerd bij de drinkplaats en had het gevoel eindelijk ergens bij te horen.

Hij wisselde vegetarische recepten uit met een waterbuffel, had geweldige gesprekken over detoxen met een struisvogel en boomde eindeloos over de mooiste graasplekken van de omgeving. De gesprekken gaven hem energie, hoewel hij zich lichamelijk wel wat slapjes begon te voelen.

Zijn vrouwtje zag hij steeds minder. De leeuwin stond geenszins achter zijn vegetarische levensstijl en wierp hem bezorgde blikken toe als zijn maag het uitschreeuwde.

‘Kijk je nog weleens in de spiegel?’ beet ze hem toe als hij haar weer eens de maat nam over haar voedingspatroon. ‘Wat is er met je volle manen gebeurd? Waar is die glimmende vacht gebleven waar ik destijds op viel? Ik kan je ribben tellen, zo mager ben je.’

‘Dat is niet mager’, corrigeerde de leeuw haar fel, ‘dat is afgetraind. Ik voel me juist topfit. Lange manen zijn uit en een glimmende vacht is een tikje ordinair... zeggen de zebra’s’, voegde hij er snel aan toe toen hij zijn vrouwtje haar bovenlip zag optrekken. Daarna verliet hij op hoge poten het hol en haastte zich naar het dichtstbijzijnde struikje om heel demonstratief aan bladeren te knabbelen.

Naarmate het lijf van de leeuw aftakelde, verslechterde zijn humeur. De eens zo gezellige kletskous was een tanige, norse betweter geworden die geen tegenspraak dulde binnen de leeuwengemeenschap. Als de groep collectief lag te knagen op wat jonge impala-kalfjes, schold hij hen de huid vol en begon te oreren over dierenwelzijn en duurzaamheid. Hij probeerde hen tevergeefs te bekeren tot een plantaardig dieet, noemde het zelfs hun morele plicht. De andere leeuwen begonnen hem te mijden omdat ze zijn gedram zat waren. Gelukkig had de vegetarische leeuw zijn goede vrienden bij de drinkplaats nog, met wie hij uren geanimeerde gesprekken kon voeren over het nut van ontslakken of de herziene schijf van vijf. Hij vond de andere leeuwen dom en barbaars. Om in een goed blaadje te komen bij een dominante waterbuffel had hij hem maar wijsgemaakt dat hij zijn familie had weten te overtuigen de vegetarische levensstijl te omarmen.

Niets was minder waar. De bezorgde leeuwin besprak de kwestie met een vriendinnenclubje. Eerlijk is eerlijk: de meningen waren enigszins verdeeld. Sommigen konden de principiële houding van de vegetarische leeuw wel waarderen, hoewel ze toegaven dat hij er qua uiterlijk flink op achteruit was gegaan. Ze vonden het nogal xenofob om het eetpatroon van andere soorten af te fakkelen. De leeuwin snoof, duidelijk

geïrriteerd. Was het niet juist haar eigen mannetje dat carnivoren opeens minderwaardig vond? Eerlijk gezegd had ze zich nooit zo beziggehouden met het eetpatroon van struisvogels en olifanten.

Gelukkig was een groot deel van haar vriendinnen het met haar eens. De vegetarische leeuw was een verrader. Waarom per se vrienden worden met andere dieren als dat ten koste gaat van je eigen gezondheid?

Met de eigenwijze leeuw ging het, naarmate de tijd verstreek, steeds slechter. Hij genoot nog steeds enorm van de contacten bij de drinkplaats, maar was inmiddels te verzwakt om er nog dagelijks naartoe te gaan. De leeuwin en haar vriendinnen waren ten einde raad en probeerden hem tevergeefs te voeden met kleine knaagdieren, maar de leeuw weigerde zijn spartaanse dieet op te geven.

De dieren bij de drinkplaats misten op hun beurt het gezelschap van de leeuw. Hoewel hij in hun ogen natuurlijk altijd een brutoot zou blijven, was hij gezellig gezelschap. Ze schaterden het uit als hij grapjes maakte, vooral als die ten koste gingen van zijn soortgenoten; heel gemakkelijk was dat. De dominante waterbuffel stelde voor om op ziekenbezoek te gaan. Degenen die zich in eerste instantie liever niet in het hol van de leeuw waagden, stelde hij gerust. De vegetarische leeuw had hem immers verteld over zijn ruimdenkende soortgenoten.

Het clubje zogenaamde vrienden arriveerde in het leeuwenkamp, enkele uren nadat de vegetarische leeuw zijn laatste adem had uitgeblazen. De leeuwin en haar vriendinnenclub waren verdrietig en afgepeigerd door de wekenlange mantelzorg. En hongerig, dat ook. De komst van het lopende buffet kwam dan ook als een geschenk uit de hemel.

De groene parkiet verkast

De beschutte tuin was altijd een aangename en veilige plek geweest voor de vogels die er regelmatig neerstreken. Iedereen kende elkaar en liet elkaar zoveel mogelijk met rust. Totdat er op een dag een knalgroene parkiet landde in de appelboom.

Het was de andere vogels al opgevallen dat er steeds vaker netjes pinda's hingen, waar ze zo nu en dan lekker van snoepten. De meesten gaven echter de voorkeur aan de zaden, wormen en besjes uit eigen tuin. Eten was immers veel lekkerder als je het zelf bij elkaar had gescharreld. En nu die lompe parkiet dagelijks ongegeneerd in het netje hing te knabbelen, werd het een principekwestie.

Niet dat de groene wervelwind, zoals ze al snel werd genoemd, onvriendelijk was. Ze was gewoon nogal hinderlijk aanwezig. In de loop van de ochtend kwam ze op hoge snelheid aangescheerd en landde met veel kabaal op een tak van de appelboom.

‘Wie heeft er zin in peanuts?’ krijste ze dan naar de andere vogels, die stuk voor stuk niet gediend waren van lawaai in de ochtend. Ze waren er inmiddels wél achter dat peanuts het Engelse woord voor pinda’s was, terwijl de parkiet helemaal niet uit Engeland kwam.

Het leek er sterk op dat de groene exoot gelokt was met zakjes pinda’s door de eigenaar van de beschutte tuin. Dat stelde sommige oorspronkelijke tuinvogels behoorlijk teleur. Ze hadden het idee dat ze tekort waren geschoten en voelden zich miskend.

‘De eigenaar gaat puur voor het uiterlijk’, concludeerde een oude merel zuur.

Hij was de beste zanger van de omtrek en baalde enorm dat zijn melodieuze gezang werd overschreeuwd door de nieuwkomer.

Ondertussen begon de parkiet zich steeds meer thuis te voelen in de beschutte tuin. Ze miste een antenne en was zich totaal niet bewust van het chagrijn bij de andere vogels. Zo inviteerde ze een pimpelmees, die druk bezig was met het uitmesten van een vogelhuisje, om samen een slurpie te doen en complimenteerde een norse kraai met zijn mooie blauwe kijkers.

‘Very cute’, noemde ze hem.

De oude merel werd bijna dagelijks uitgenodigd op een pinda-date in de appelboom. Na enkele beleefde afwijzingen verzon hij uit pure wanhoop maar een notenallergie.

Binnen de beschutte tuin had iedereen zijn vaste patroon. Zo wekte de merel de buurt met zijn heldere gezang, ruimden de musjes broodkruimels van het ontbijt op om ongedierte te voorkomen, en pikten de koolmeesjes met hun snaveltjes de insecten uit de gaatjes van het insectenhotel. Meestal kwamen de kraaien in de loop van de middag nog even langs om de katten uit de buurt weg te jagen en inspecteerden de meeuwen de dakranden op vleermuizen. En dit alles onder begeleiding van het ritmische gekoer van twee tortelduiven die verder

weinig bijdroegen; maar dat gaf niks, want het was allemaal heel harmonieus.

Maar ja, nu was daar dus opeens die indringer met haar maniertjes. Naast dat ze hen verveelde met haar oeverloze gekwetter, op de zenuwen werkte met haar luidruchtige geknars tijdens het eten van de nootjes, gesticuleerde ze ook nog eens heel overdreven met haar vleugels.

De vogels besloten een spoeddebat te houden over hoe nu verder. Ze waren haar gedrag meer dan zat. Een kraai stelde voor zijn achterban in te schakelen en de kwestie met geweld op te lossen. Dat vond de oude merel wat onbeschaafd; hij dacht het verbaal wel te kunnen afhandelen.

Uiteindelijk kwam de simpele oplossing van een praktische huismus: nog diezelfde avond zouden ze het zakje pinda's in de tuin van de burens hangen. De kraai wrikte daarop het netje los en vloog ermee naar een vijgenboom in de naastgelegen tuin.

De volgende ochtend wachtten de tuinvogels gespannen op de komst van de parkiet.

'Hallootje!' schreeuwde die enthousiast, 'waarom hangt het netje pinda's bij de burens? Hebben jullie dat soms gedaan?'

Blijkbaar was ze toch wat minder naïef dan ze dachten.

'Doktersadvies', verzoonde de merel ter plekke 'vanwege mijn notenallergie. Ik kan er steeds minder goed tegen, zelfs niet eens meer in de buurt komen. Het slaat op mijn stembanden.'

De parkiet leek even van haar stuk gebracht, maar herpakte zich snel.

'Ach jongen toch', riep ze toen uit 'had dat dan eerder gezegd. Ik neem het zakje wel mee naar huis. Mijn familie is er dol op. Ik ga echt niet bij de burens eten, veel te ongezellig. Voortaan kom ik elke dag gewoon lekker klessebessen met jullie; laten we die pinda's achterwege. Ik kan jullie namelijk niet missen, lieve schatten, heb me nog nooit zo happy gevoeld als de afgelopen weken.'